

BLATENSKÝ FOTOFESTIVAL 3. ročník 2008

JEŇA

BLATENSKÝ FOTOFESTIVAL

3. ročník

26. - 28. září 2008

www.fotofestival.cz

VYSTAVUJÍCÍ:

Taras Kuščynskij
Dana Kyndrová
Věra Stuchelová
Ondřej Staněk
Sylva Francová
Markéta Bendová & Zuzana Zbořilová
Tomáš Bican
Filip Zawada (Itoito)
Dzmitry Kruhlou
Anna Morgowicz
Kateřina Průžková
Gita Skaličková
Alena Spálenská
Katarzyna Szmorąg & Monika Kotecka
Michal Knapp
Kamila Berndorffová
Petr Macháček
Roman Vondrouš

Blatenští fotografové v rámci výstavy Blatenská žena: Pavel Hanzlík, Jaroslav Kortus, Luboš Švejda, Matouš Vinš, Jiří Vrbský, Zdeněk Berndorff a další, archiv Městského muzea v Blatné.

PŘEDNÁŠKY A BESEDY:

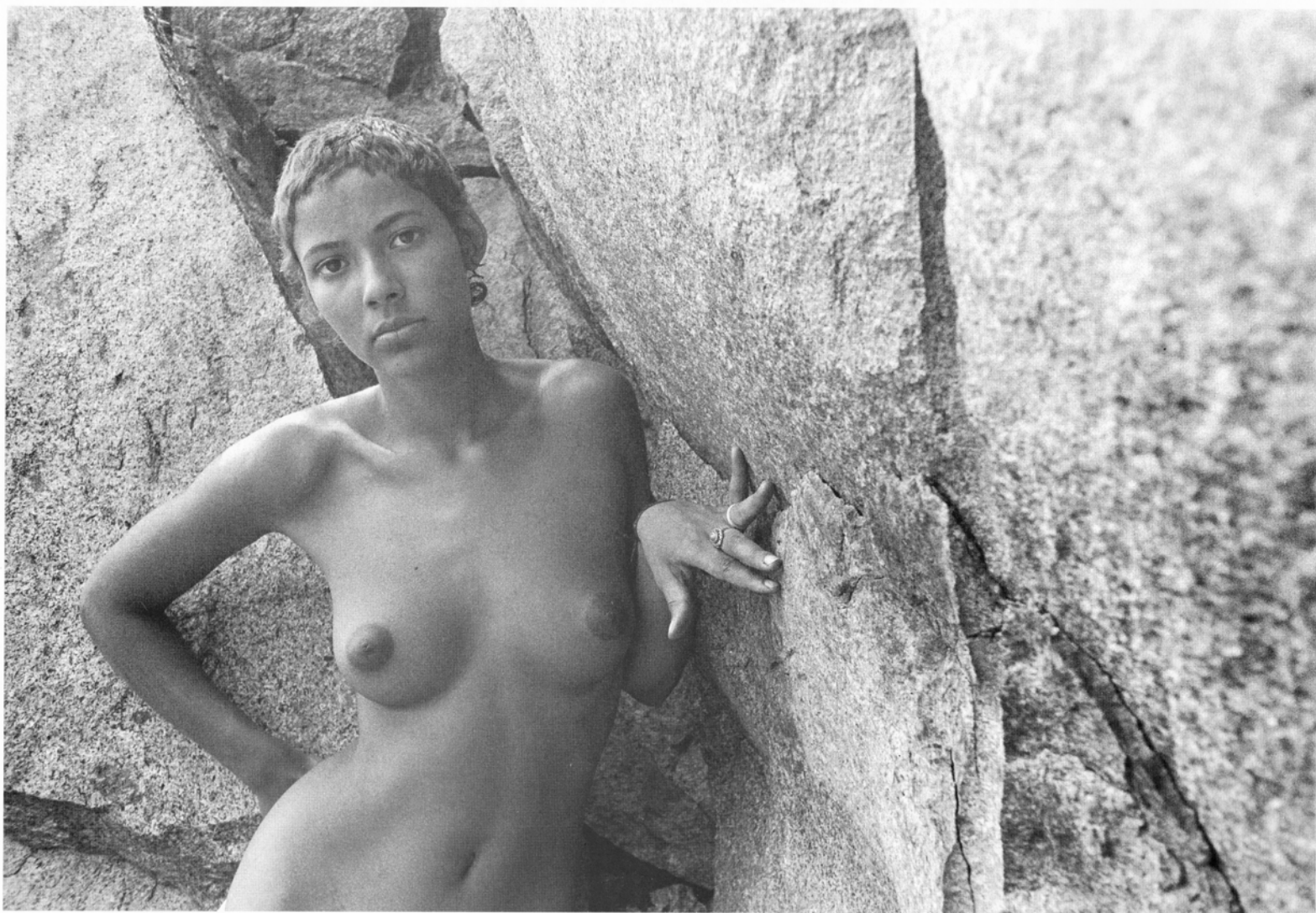
Dana Kyndrová: beseda s autorkou o její tvorbě
Věra Stuchelová: Jihoženským okem
Pavel Mára: Pavel Mára & 8 GEN

Na konci druhého ročníku Blatenského fotofestivalu vznesl MgA. Tomáš Pospěch otázku: „Bude další ročník Blatenského fotofestivalu?“ Tehdy jsem bez rozmýšlení odpověděl: „Fotofestival bude!“ V té chvíli byl druhý ročník bez větších problémů za námi (po bitvě je každý generál, že..), takže mi taková odpověď přišla jako samozřejmá. Ovšem s postupem času jsem začal přemítat, co že jsem to (nejen za sebe, ale i za další kolegy podílející se na přípravách fotofestivalu) slíbil. Ale protože sliby se mají plnit, tak právě otevíráte katalog třetího ročníku Blatenského fotofestivalu.

První dva ročníky byly věnovány dokumentární tvorbě. Nelze říci, že by tím byla oblast dokumentu vyčerpána, ale cítili jsme potřebu jisté změny a tím se stala změna tématu. Tématem 3. ročníku se tedy stala žena. Téma ženy nelze jednoznačně zařadit do žádného fotografického žánru, protože se prolíná mnoha různými kategoriemi. Samozřejmě figuruje v aktu, portrétu, módní fotografii, ale zasahuje např. do dokumentární fotografie a objevuje se i v dílech s čistě výtvarnou formou. Žena je věčným námětem, symbolem, nevyčerpatelným zdrojem inspirace a třetí ročník fotofestivalu by chtěl přispět k ukázce průřezu fotografické tvorby na toto téma. Koncepce fotofestivalu zůstala obdobná jako v minulém ročníku, tedy konfrontace klasičtějších přístupů zavedených autorů s aktuální tvorbou mladých autorů, např. studentů fotografických škol, vystavujících v rámci otevřené scény. Ta se potvrdila jako vhodná platforma pro prezentaci mladých autorů, proto je zde prezentována ještě v širší podobě. Nově jsou do programu fotofestivalu zahrnuty videoprojekce. Prezentace formou videa či projekcí fotografií nabývají v poslední době stále většího významu a pronikají do mnoha galerií, kde často nahrazují klasické instalace fotografií. Přednášky a besedy se jeví taktéž jako vhodný doplněk fotofestivalu, a tak v programu opět nechybí.

Oproti loňskému roku se nám podařilo získat další výstavní prostor, i proto bylo možné rozšířit počet vystavujících. Právě díky vystavujícím v rámci otevřené scény lze 3. ročníku přiřadit přídomek „s mezinárodní účastí“.

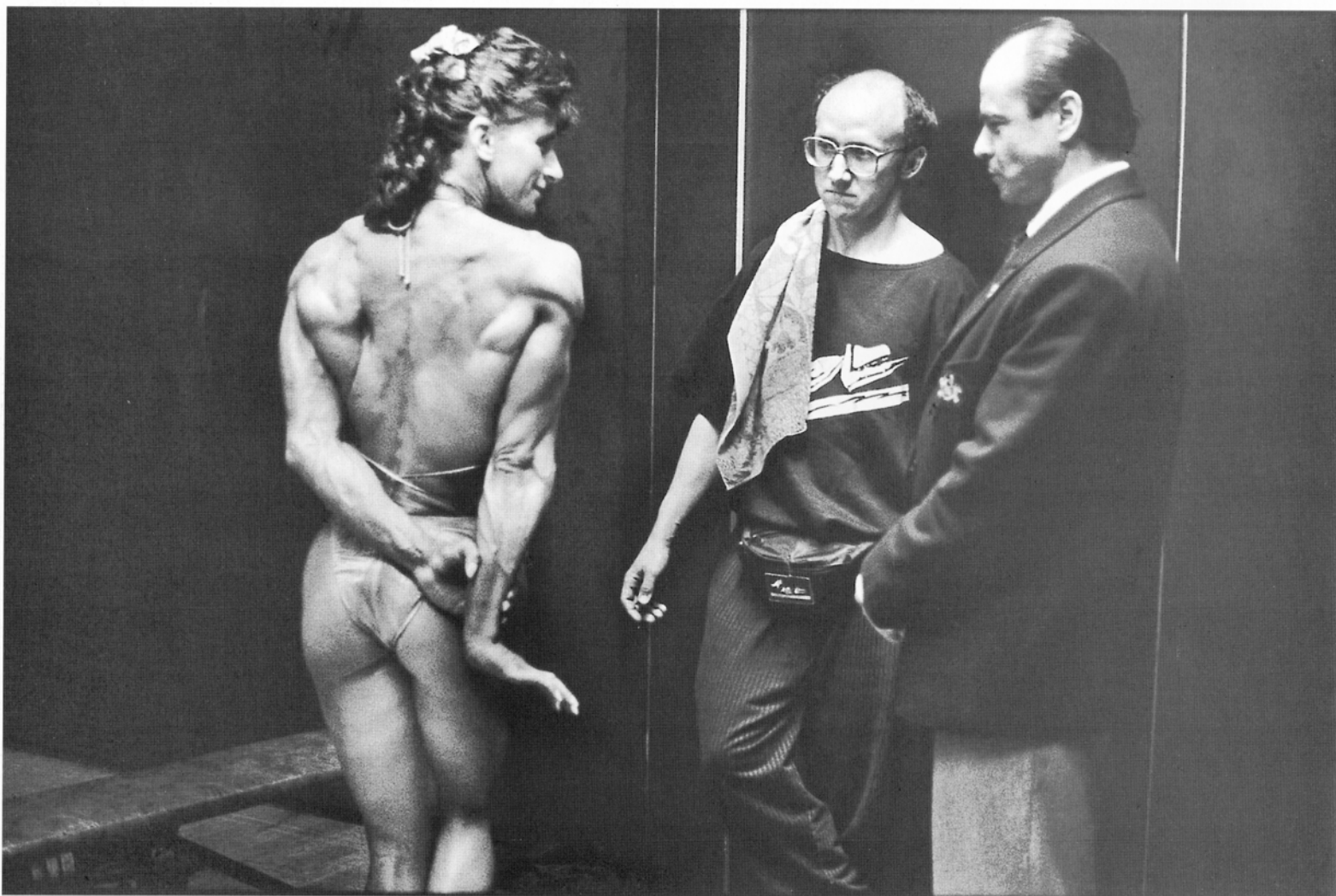
Pavel Štěřba

TARAS KUŠČYNSKYJ – Venuše

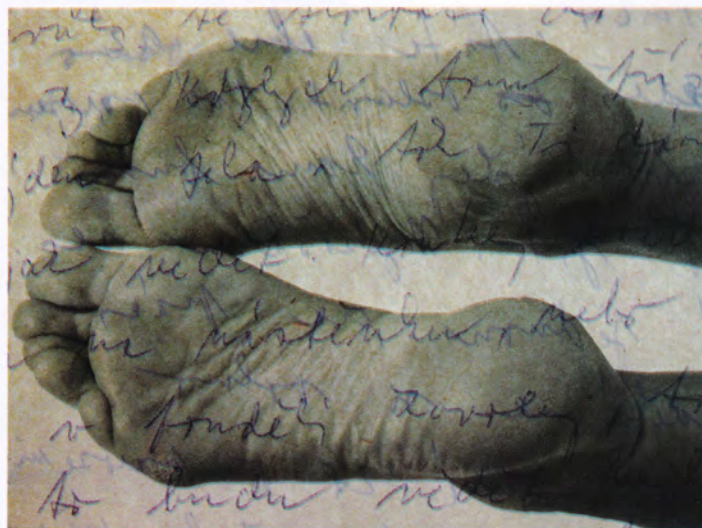
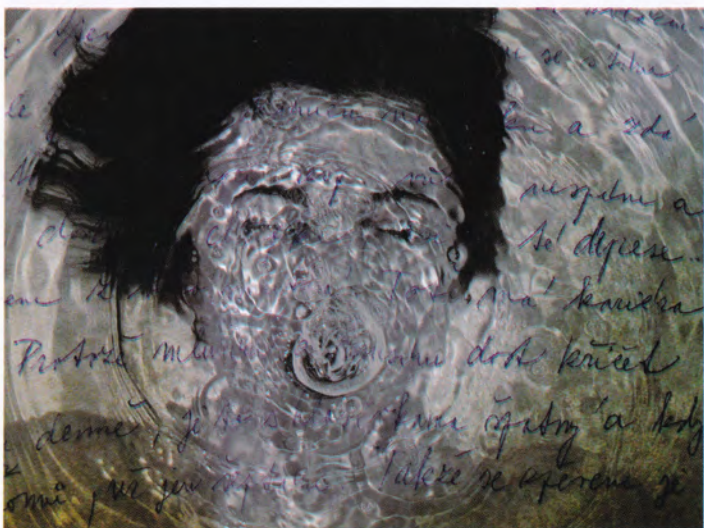
ARCHIV MĚSTSKÉHO MUZEA V BLATNÉ

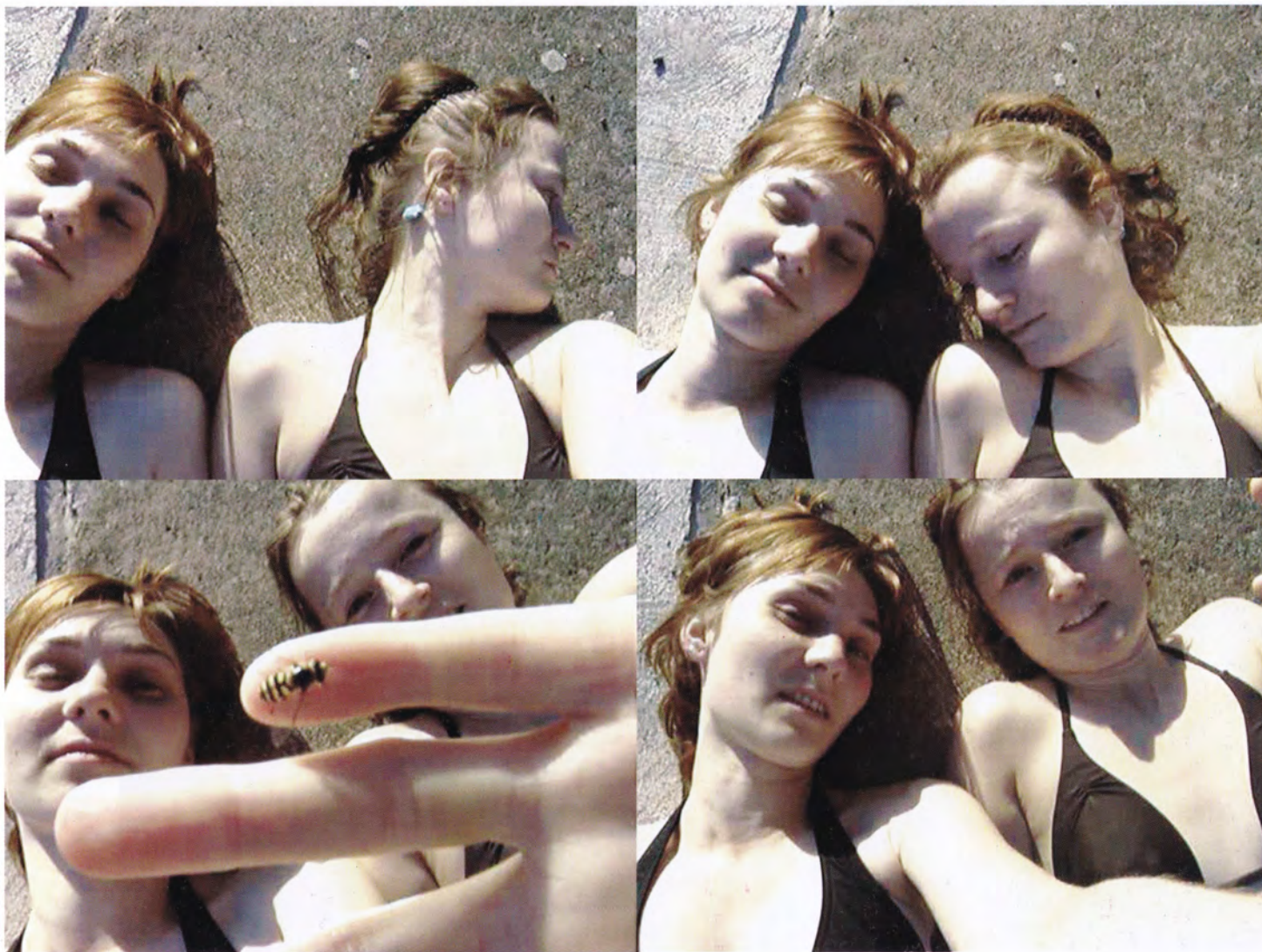
DANA KYNDROVÁ – ze souboru Žena mezi vdechnutím
a vydechnutím

ONDŘEJ STANĚK – ze souboru
Mens in corpore

VĚRA STUCHELOVÁ – ze souboru Dopisy

MARKÉTA BENDOVÁ A ZUZANA ZBOŘILOVÁ – video

FILIP ZAWADA (ITOITO) – ze souboru Instinct

TOMÁŠ BICAN – ze souboru Žena a život

KATEŘINA PRŮŽKOVÁ – ze souboru [Dríms]

DZMITRY KRHLLOU – ze souboru ERO-DICK-ON

GITA SKALIČKOVÁ – ze souboru Pasió

ALENA SPÁLENSKÁ – ze souboru Rodinný Ženský Výkvět

SYLVA FRANCOVÁ – ze souboru Daily stories

ANNA MORGOWICZ – ze souboru Girls

KATARZYNA SZMORAG A MONIKA KOTECKA – ze souboru bez názvu

MICHAL KNAPP – ze souboru Babička

KAMILA BERNDORFFOVÁ – ze souboru Arletiny barevné sny

ROMAN VONDROUŠ – ze souboru Ženy v architektuře

PETR MACHÁČEK – ze souboru
Bez názvu

TARAS KUŠČYNSKYJ 1932 – 1983. Narozen v Praze, v roce 1933 se přestěhoval na Podkarpatskou Rus, odkud pocházeli jeho rodiče. V roce 1940 se s matkou opět vrátil do Prahy, otec natrvalo přesídlil do USA. V roce 1952 nastoupil na stavební fakultu ČVUT, v roce 1954 přestupuje na fakultu architektury. V roce 1961 absoluuje vysokou školu. V roce 1966 končí zaměstnání inženýra projektanta a plně se profesionalizuje. Mezitím již publikoval své práce v tisku i na několika výstavách. V letech 1970 – 76 pracuje jako fotograf Semaforu. Publikoval v celé řadě časopisů (např. Domov, Žena a móda aj.)

Taras Kuščynskij se sice vedle aktů věnoval i dalším tématům např. portrétu (Hrabal, Suchý, Horníček) částečně i krajině, ale fotografie žen jsou jeho nejnámější díly a dá se říci, že jsou klasikou české fotografie aktu od druhé poloviny 60.let do počátku 80.let. Jeho práce bezesporu ovlivnily i mnoho dalších i současných fotografů. Kuščynskij odmítal pracovat s umělým světlem, ateliérem mu byla volná příroda. Nazýval se pouhým amatérem, využíval kontrastu jemné ženské krásy a drsné přírody. Na mnoha aktech nechává působit i výraz tváře modelky. Fotografie aktů byly v době svého vzniku velmi odvážné a přestože se Kuščynskij snažil krásu povznést na něco poetického, tehdejší doba mu nepřála. Zakoupil chatu v Posázaví, kde fotografoval zejména s modelkou Danou v drsném prostředí tamní přírody. Pro Kuščynského byla typická dlouhodobá spolupráce s konkrétní modelkou. Např. právě s modelkou Danou spolupracoval dokonce 17 let (v letech 1964 – 81). V rekapitulaci jeho tvorby nelze opomenout jeho pozdější práce, kdy ženské tělo transformuje až do abstraktních figurálních kompozic, které jakoby předznamenaly další vývoj pojetí aktu např. v tvorbě Pavla Máry.

DANA KYNDROVÁ Narozena v roce 1955 v Praze. Vystudovala ruštinu a francouzštinu na Filozofické fakultě UK v Praze a dvanáct let pracovala na katedře jazyků ČVUT a AMU. Od roku 1992 je volnou fotografkou. Žije v Praze. Fotografovat začala v roce 1973 a věnovala se vždy černobílé humanistické fotografii. Uspořádala asi 70 samostatných výstav doma (Foma, Praha; Galerie 4, Cheb; Dům umění, Brno; Pražský dům fotografie; Mánes, Praha; Komorní galerie fotografie J. Sudka, Praha a další) i v zahraničí (Side Gallery, Newcastle; Maison de la culture Mont Royal; Bohemian Gallery, New York; Česká centra – Londýn, Paříž, Stockholm, Budapešť; II.mezinár. festival fotografie, Nižní Novgorod a další). Vydala pět autorských publikací: Nepolepšitelná víra v lepší budoucnost (1998), přibližující politickou atmosféru 70. – 90. let v Československu, Per musicam aequo (1998), zachycující hudební vzdělávání zrakově postižených, Žena mezi vdechnutím a vydechnutím (2002), zobrazující život současné ženy v celé jeho rozmanitosti, Odchod sovětských vojsk z Československa (2003) a Podkarpatská Rus (2007). V posledních letech se věnuje především svému dlouhodobému projektu Rusové. V soutěži Czech Press Photo získala celkem 8 cen (1995-1999, 2006). V roce 2006 získala Grant Prahy, v rámci kterého začala zachycovat život pražských bezdomovců.

Žena mezi vdechnutím a vydechnutím

Vystavený soubor 70 fotografií je výběrem z rozsáhlejšího projektu čítající 120 černobílých fotografií. Ty vznikaly v průběhu let 1973 až 2003 na různých místech u nás i v zahraničí (Švýcarsko, Francie, Velká Británie, Rusko, Ukrajina, Polsko, Slovensko, Estonsko, Německo). Ze zahraničí pochází menší část souboru. Vyvrcholením celého projektu je kniha Žena mezi vdechnutím a vydechnutím, která obdobně jako výstava je řazena do 7 na sebe volně navazujících oddílů: dospívání, mateřství a rodina, zábava, práce, erotika, víra a stáří. Postihuje tak život ženy v celé jeho rozmanitosti.

VĚRA STUCHELOVÁ Narozena v roce 1973 v Prachaticích. Žije v Českých Budějovicích.
1997 – 2003 - Akademie výtvarných umění v Praze

1999 – International Summer Academy of Fine Arts, Salzburg

2001 – Universita J.E.Purkyně, Ústí nad Labem, (doc. Pavel Baňka)

2002 – Academia Di Belle Arti, Milano

2004 – Univerzita Karlova v Praze, pedagogická fakulta, rigorózní zkouška

2004 – 2007 - Akademie výtvarných umění v Praze, doktorandské studium

Od roku 2003 pracuje jako odborná asistentka v Ústavu umění a designu, Západočeské univerzity v Plzni. Má za sebou desítky samostatných i kolektivních výstav u nás i v zahraničí. Ve své tvorbě se zabývá genderovými tématy, pracuje v médiu fotografie, instalace, grafiky a malby. Spolu s Mírou Mládkovou a Radkou Pavlíkovou je členkou umělecké skupiny JO (Jihoženský okem), která byla založena 6.7.2007. Hlavním cílem této umělecké skupiny je podpora a propagace současné umělecké fotografie s úmyslem ukázat specifika ženského pohledu v médiu fotografie. Záměrem skupiny je realizace autorských a skupinových výstav a pořádání fotografických workshopů.

Intimní autoportrét – Ženy.

V rámci této výstavy jsou prezentovány dva hlavní cykly: 1. Intimita + Soukromý prostor + Dopisy, 2. Ženy. Soubor Intimita zahrnuje fotografie z let 2005 – 2008. Autorka v něm podává subjektivní výpověď o sobě, prezentuje vlastní hodnoty, prožitky a postoje k realitě. K vyprávění vlastního příběhu používá osobitého způsobu vidění i vlastní imaginace. Soubor Soukromý prostor je diplomovou prací na Akademii výtvarných umění z roku 2003. Ve své podstatě se jedná o autoportrét, který autorka rozšířila i o portréty věcí, vztahů a prostředí. To symbolizuje provázání sebe sama s intimitou okolního světa. Autorka zde velmi pečlivě pracuje se symboly (tělo, srdce, matka, dvojice, apod.). Pro oproštění se od konkrétnosti předmětů je použito černobílé provedení. Cyklus Dopisy pochází z let 2003 – 2008. Autorka zde vyprávuje příběh všedních dnů - lásek, zklamání, nadějí, každodenních starostí i radostí na pozadí dopisů od svých blízkých. Silný citový vztah pisatelů k adresátovi zde hraje velmi důležitou roli. Vystavená díla evokují pocit, že se autorka uchyluje do náruče svých blízkých právě prostřednictvím dopisů, navozují atmosféru vzpomínek. Cyklus Ženy z let 2005 – 2007 se vztahuje jak k problému soucitu a spoluprožívání i k tématu autoportrétu. Autorka pracuje s kombinací portrétů žen z historických obrazů a fotografie. Manipulací ženy z obrazu a ženy z fotografie vzniká nová bytost, která v sobě nese podobu obou. Prezentuje tak způsob vcítění se do osudu druhé ženy. Zobrazení (fotografie i obraz) je pro autorku otevřeným systémem, se kterým lze dále pracovat a tím mu dát novou aktuálnost.

ONDŘEJ STANĚK 55 let, v sedmdesátých letech vystudoval překladatelství na FFUK a od té doby se žije jako tlumočnick na volné noze. Fotografování se věnoval o dětství přibližně do roku 1982, fotografoval v zásadě vše, co se bylo kolem. S výjimkou svých sibiřských fotek z roku 1981 z té doby raději nic neukazuje. Jednoroční vliv prof. Jána Šmoka z přípravy na Petrském náměstí a postupně zráním dovedly jeho talent ke schopnosti poznat už v hledáčku, ještě předtím, než stiskl spoušť, že to zas nebude nic světoborného... Po té fotografování přibližně na dvacet let zanechal. K fotografování se ale vrátil: na přelomu tisíciletí to způsobila zřejmě krize středního věku, kocovina po prvotní euforii tlumočnicka nového demokratického establishmentu, pobyt na Artschool International v Berlíně a také přechod z temné komory k pohodlné obrazovce. Od té doby dělí svůj čas mezi tlumočení a fotografování. Smyslem tlumočení je, aby uživil rodinu. Smyslem jeho fotografií je, aby jako obrazy visely na zdech a dávaly se na lidi - a aby to, pokud možno, bylo vzájemné.

Mens in corpore

Téma ženy ve Staňkových fotografiích se vyvíjelo od počátků přes několik stupňů až po současný autorsky vyvážený přístup. Akt pro autora postupně přestává být účelem a stává se prostředkem. Nahoty ubývá a do popředí se dostává tvář a její výraz. Pokud obnaženost zůstává, funguje spíše jako nástroj k dosažení nestrojeného výrazu, protože člověk, který intenzivně prožívá svou nahotu, se zapomene přetvářovat. To je důvod, proč Staněk téměř nikdy nespolupracuje s profesionálními modelkami a hlavně se ženami, které by se jimi chtěly stát. Staněk říká: „Nechci fotit, jak jste krásná, nýbrž spolu s vámi udělat zajímavý obrázek – a to i za cenu, že na něm krásná nebudete“. Objekty na Staňkových obrazech jsou proto zpravidla zralejší ženy, které by předtím, než ho potkaly, ani ve snu nebylo napadlo, že se někdy nechají fotografovat, neřkuli odhalené. Když se proto na obraze stydí, zasní, mračí či usmívají, je to autentické. Staněk je fotografuje opakovaně, v různých situacích, v různých životních peripetiích, různě naladěné. Omezení prostor této síně neumožňuje předvést výstavu MENS IN CORPORE, tedy duše v těle, v jejím původním pojetí, tedy jako obraz proměn těchž žen v různých situacích a podobností různých žen v podobných situacích. Přesto pro ni platí dvě autorova poznání: 1. Tím nejkrásnějším a nejvíce vzrušujícím místem, kterým lze vstoupit do ženy, jsou její oči. 2. Častým a hloupým tvrzením mužů bývá výrok, že: „Všechny jsou stejné“. Opak je pravdou: Dokonce ani jedna jediná nebývá stejná.

SYLVA FRANCOVÁ Narodena v roce 1973 v Praze.
1998 – 2004 - Akademie výtvarných umění (AVU), Praha (MgA.)

2003 – Ohio State University, Columbus, Ohio, USA

2001 – Univerzita J.E. Purkyně, Ústí nad Labem, ateliér fotografie doc. Pavla Baňky

2000 – Middlesex University (School of Art, Design and Performing Arts), London, GB

1995 – 2001 - Univerzita Karlova, Pedagogická fakulta, Praha, obor výtvarná výchova (Mgr.)

Sylva Francová má za sebou desítky samostatných i kolektivních výstav. V její tvorbě lze dlouhodobě sledovat fenomén času. Fotografuje lidi z okruhu své rodiny, jednotlivé snímky skládá a vrství do jednoho celku. Výsledná podoba může být tištěná fotografie (soubor Portréty žen) ale i forma projekce v prostoru (soubor Daily stories). Metodu časosběrných fotografií používá i při fotografování městské architektury. Snad více než fotografkou je Sylva Francová malířkou a grafičkou. V jednom celku se tak odrážejí zkušenosti z klasického výtvarného vzdělání.

Denní příběhy / Daily stories / 2007

Prezentace formou projekce na zeď, časová smyčka cca. 1 – 2 min.

Interiér vypovídá o svých obyvatelích, v bytě se odehrávají nejrůznější drobné příběhy či situační momenty. Banální situace se opakují, nejobyčejnější chvíle se protnou s těmi zásadnějšími, člověk je osamocen i součástí většího celku. Co se odehrává pod povrchem všedních situací, jak se nepatrně proměňují děje a vzájemné vztahy? Kolik toho vidíme a kolik jen tušíme? Co se stane teď a co potom? Co je realita a co reality show?

Řazením vybraných fotografií do časové smyčky vytvářím mnohorozměrné portréty. Portréty rozšířené o dimenzi pohybu a osobního interiéru. Den či část dne se zhustily do krátké chvíle, zbyl koncentrovaný, vlastním způsobem rytmizovaný úsek, představující různé dlouhé časové výseče. Konkrétní osobní momenty se neustálým opakováním stávají nadčasovými.

Výsledná kompozice, složená ze dvou až tří, interiérem vzájemně propojených dějů bez dovršení, dějů bez pointy, vytváří dohromady určitý mikropříběh - mozaiku vícerozměrného portrétu člověka nebo rodiny.

MARKÉTA BENDOVÁ & ZUZANA ZBOŘILOVÁ

Markéta Bendová:

Narozena v roce 1978 v Brandýse nad Labem.

2007 – Institut tvůrčí fotografie při Filosofické fakultě
Slezské univerzity v Opavě

2000 – Střední Průmyslová škola Grafická, Hellichova, Praha

V současné době působí jako pedagožka na Střední Umělecké škole Václava Hollara a na Střední Odborné škole Grafická Hellichova. Je členkou umělecké skupiny Mezitim šnorchl. Své práce prezentovala na několika samostatných výstavách a mnoha společných instalacích a projektech.

Prezentované video je společnou prací obou autorek. Jak samy autorky říkají, video je o letní bezprostřednosti, oddechu na sluníčku u řeky, pokecu Zuzky s Markétou. Vzniklo ve Staré Boleslavi, kde má Markéta babičku. Dvě krátké dialogové sekvence vznikly vlastně náhodou, v mezičase natáčení vážných a připravovaných scén. „Měly jsme připravené scény mnohem víc stylizované a to nás natolik unavilo, že jsme se pak už jen válely, koupaly a opalovaly. A tak abychom jenom tak zbůhdarma nezaháleli, zaply jsme kameru a začaly si zkoušet improvizovat. Video, které bylo původně natočené jen pro naši zábavu jsme ale nakonec zhodnotily a vybraly jako nejprovedenější PRÁCI dne.“

Zuzana Zbořilová

Narozena v roce 1976 v Ostravě, žije v Praze a v Brně. Architektka a fotografa.

2006 – Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě
- bakalářské studium.

2003 – Fakulta architektury, ČVUT

V současné době pracuje jako projektantka v soukromé rodinné firmě.

Ve své fotografické tvorbě se zabývá černobílým dokumentem (soubor Berlín 2005) a počítačovými manipulacemi digitálních fotografií.

Věnuje se také klasickým grafickým technikám.

TOMÁŠ BICAN Narozen v roce 1973. Žije v Praze na Žižkově.

1997 absolvoval Pražskou fotografickou školu, od té doby se žíví jako volný fotograf. Od začátku své tvorby se specializuje na městskou a urbanizovanou krajinu. Za fotografie pražské periferie obdržel 2. cenu na Czech Press Photo a 22 cen v soutěži Praha fotografická. Toto téma ukončil retrospektivní výstavou Město v Galerii Václava Špály. Ta byla následně představena například v Moskvě, Varšavě, Budapešti či na loňském Blatenském fotofestivalu. Po zhruba pětiletém období, kdy pracoval především s panoramatickým přístrojem, nyní přichází fascinace čtvercovým formátem. Se švédským fotoaparátem Hasselblad vznikly poslední soubory z Indie, Katowic, Prahy a další. Též snímky z výstavního souboru pro Blatenský fotofestival spojuje především čtvercový formát.

Žena a život

Vystavený soubor tvoří 10 fotografií, které byly pořízeny v průběhu loňských dvou let, tedy v době kdy autor používal výhradně švédský fotoaparát Hasselblad. Čtvercový formát je vedle tématu dalším pojítkem, které snímky v souboru sjednocuje. Jak sám autor říká, fotografie jsou pro něho zároveň dokumentací určité etapy života: „Fotografie k sobě pasují snad i atmosférou a pro mne samotného mohou posloužit jako jakási dokumentace tohoto období“.

DZMITRY KRUHLOU Narozen v roce 1974 v Minsku v Bělorusku. V současné době žije a tvoří v Praze.
2005 – 2007 – Filmová škola Zlín

2002 - 2008 – Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě

2000 – 2002 – Pražská škola fotografie, Praha

1991 – 1996 – Belarus Academy of Polytechnic, Minsk

1989 – 1991 – YXK, Design, Minsk

Od roku 2003 se pravidelně účastní různých instalací a projektů zaměřených na film a videoart.

ERO – DICK – ON

Vystavený soubor je deníkem erotiky, autor zde reflektuje povzbuzené emoce vznikající z přirozených tělesných impulsů, zachycuje osobní pocity setkání s estetickou krásou, nebo zobrazuje zvláštní fyziologické procesy vířivého nutkání a exhibicionistických tendencí, kde příčinu vyvolala představa pozorování sebe očima tebe. Boris Levin v č.10 časopisu Fotograf rozebírá název souboru ERO – DICK – ON takto: ERO je signálem erotického momentu, start. DICK je slangovou parafrází na hanobenou tělesnost coby výhradní nástroj erotické rozkoše. Slangové slovo hraničí s vulgarismem, představuje každodennost a všednost. ON je zapnuto, fixace erotického momentu zapnutím fotografického aparátu a zmačknutí spouště. ON je potvrzením vnímání toho, co je důležité. V souboru je přítomen silný erotický náboj, fotografie však nelze chápat jako dokumentární záznam, ale jako zachycení atmosféry, prožitku.

Soubor ERO – DICK – ON byl publikován v časopisu Fotograf č.10 /eroticon/ 2007.

FILIP ZAWADA (ITOITO) Narozen v roce 1975 ve Wroclawi, kde žije a pracuje.

Absolvent kulturních studií na univerzitě ve Wroclawi a PHO-BOS School of Photography ve Wroclawi. Aktuálně vyučuje fotografii v Uměleckém tvůrčím centru (Ośrodek Postaw Twórczych) ve Wroclawi. Spolupracoval s televizí a rádiem Wroclaw. Řídil cca 100 dokumentů o umělcích Dolního Slezska v programu Niezła Kiecka in Wroclaw Television. Ve spolupráci s Kuba Sucha je vydavatelem Vytvornia OM. Aktivně se věnuje i hudbě (skupina Pustki). V současné době studuje Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě. Od roku 1995 se zúčastnil několika kolektivních výstav a svou tvorbu prezentuje i samostatně. Od roku 1996 se podílí na vydávání básnických sbírek např. Macie Swoich Poetów Warsaw, Tekstylija Krakau, Noc poetów Warsaw, Pomosty Wroclaw, Antologia poezji roczników 70-tych Krakau. Profiluje se též jako výtvarník knižních desek (Adam Wiedeman Rozrusznik, Bartosz Muszyński Języki Obce) či obalů CD (Robotobibok, Tomasz Gwińciński, Pustki and AGD). Své fotografie publikuje v několika fotografických magazínech i denním tisku.

The Instinct

Autor o souboru píše: „Vážím si mužů, kteří mají odvahu psát o ženách jako o sobě samých. Pro mě je uchopení tohoto tématu příliš riskantní a raději zůstávám zbabělý“.

ANNA MORGOWICZ 1999 – 2005 – Univerzita ve Wroclawi, sociologie
2002 – 2003 – stipendium na Jagellonské Univerzitě v Krakově, Filozofická fakulta, Institut sociologie

2004 – Dokumentární fotografie, Richard Schulman, School of Visual Arts, New York

2006 – “A Roll a Day: The Photo Journal”, Susane Kleckner, International Center of Photography

2005 – dosud – Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě

2007 – “What makes a book work?” Lesley Martin, International Center of Photography

2008 – “Fashion: Concept and Narrative”, Peter Hay Halpert, International Center of Photography

Od roku 2005 do současnosti absolvovala několik stáží (např. jako fotoeditor v Magnum Agency, Editorial Department, New York nebo jako asistentka v International Center of Photography, New York). Pracovala jako asistentska několika fotografů např. Lukasz Rajcherta nebo Petera Serlinga. V současné době pracuje jako fotografa Wirtualna Polska S.A.

Girls

„Dívky“ je série portrétů autorčiných nejbližších kamarádek. Začala spontánně momentkami, které se intuitivně staly projektem. Snímky autorka nafotila v době svých studií v Krakově a Wroclavi. Zachytila krásu svých přátel, se kterými žila, mluvila a dělala věci, které holky dělají. Snaží se zkoumat melancholii a nevinnost, smutek a štěstí.

KATEŘINA PRŮŽKOVÁ

Narozena 1980, žije v Praze.
od r. 2004 – Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě

1998 – 2002 - Vyšší odborná škola Obalový a grafický design

1994 – 1998 - Střední škola Propagační výtvarnictví

V současné době pracuje jako grafička na volné noze a fotografka časopisu Taneční zóna.

V posledních letech se zúčastnila několika skupinových výstav.

[Dríms] - sny dívek

Autorka prostřednictvím fotografie vypráví sny:

Noční můra, všudypřítomný obraz, nikdy nekončící pohádka ... ta o bílých šatech.

Netuší kde se ocitá. Je volná, ve vzduchoprázdnu a přesto chce utéct.

Její pohyb se zastaví, nemůže dál. Cítí se být vílou. Ticho teď hraje šíleně nahlas.

Bezmyšlenkovitě otevře okno - chce se nadechnout - skočit. Vždyť ale sní a umí létat.

Paměť je prázdná, zrcadlí se v ní ten prostor a další sen který nedává smysl.

GITA SKALIČKOVÁ

2004 – Pražská fotografická škola

2008 – Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě (BcA.).

V současné době se žije jako fotograf na volné noze. Ve své volné tvorbě se zabývá především portrétní a módní fotografií, ale i různými aktuálními společenskými tématy (Lázně Běloves, 2005; Duch místa – Místo duchů, 2006-7). Od roku 2002 vzniká její dokument z cest po Evropě (Cross-Europe). Více informací najdete na www.gitka.com.

Pasió:

Soubor Pasió je výběr z volné módní tvorby. Autorka modelky stylizuje do fiktivních pohádkových postav (víl, žíněk apod.) a vytváří s nimi jakési pohádkové příběhy. Název souboru je odvozen od románského, germánského a anglosaského výrazu majícího význam „vášeň“. Vášeň směřovaná především k fotografii, módě, ženské kráse a přírodě.

LL, Eli:

Soubory portrétů LL, Eli a další slouží autorce jako záznam setkání s lidmi, jež pro ni často mají osudový charakter. Zároveň potažmo dokumentuje proměny svých přátel v průběhu let.

ALENA SPÁLENSKÁ

Autorka je členem fotoklubu Kamfó Blatná. Nemá fotografické vzdělání, přesto nebo právě proto jsou její fotografie přímým a velmi osobitým záznamem rodinného života. Ve své tvorbě se tématu své rodiny věnuje

dlouhodobě, její rodina je rozvětvená, paní Spálenská má dvě dcery a tři vnučky. Svoji rodinu nazývá domácím disneylandem. Pro vystižení atmosféry používá širokouhlé ohnisko objektivu, dostává se tak přímo do děje, což je pro Spálenskou typické. Pro své náměty si nevybírání strojené příležitosti, ale naopak fotografuje situace často banální a všední, které by spousta lidí přehlédla. Právě v umění zajímavě ztvárnit všední situace tkví síla její fotografické tvorby.

Rodinný Ženský Výkvět

Fotografie vystaveného souboru vznikaly od září 2007 do srpna 2008. Autorka o svém souboru říká: „Soubor vystavených fotografií je logicky familiární, s hlavním tématem - ženský výkvět - ať holčičí, dámský či babičkovský (sem tam se mihne i nějaký chlap, ale ten je tam omylem).

KATARZYNA SZMORAG & MONIKA KOTECKA

Katarzyna Szmorąg

Studentka Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě.

Autorka fotografických projektů.

Monika Kotecka

Připravuje se na diplom v PWSFTV I T v Łódži na oddělení filmové kamery. Autorka fotografií s tématem dokumentu i imaginace.

soubor bez názvu

Fotografie ukazují osobnost ženy soubor symbolů. Autorky nechtějí vnucovat jakoukoliv formu jejich vnímání, když jejich smysl je řečený z emocí diváka. To, co někoho zesmutní, podle jiných může být radost. Moc těch obrazů tkví v tom, že dokonale popisují v dané chvíli aktuální souvislosti.

MICHAL KNAPP Narodil se v roce 1982 v Praze. Vzděláním a profesí ekolog-entomolog, postupně od gymnázia proplouvající fotografií od naivních krajiněk přes „klasický“ černobílý dokument až po výtvarnou a abstraktní formu. V poslední době se Knappovo výtvarnictví zvrhá až k výtvarničení. Rád pracuje s kombinací fotografie s dalšími materiály (akryl, hřebíky, díry, tmel, ...). Poučen obecenstvem vydává v poslední době ke každé výstavce místo „katalogu“ pexeso. To diváka donutí si fotografie pořádně prohlédnout. Svě práce prezentoval na několika samostatných i skupinových výstavách.

Babička

Jedná se o soubor pláten. Autor dodává, že svým dílům nerad říká fotografie. Dále již citujme autora: „Babička je osobní vzpomínkou na mou babičku. Loni zemřela na rakovinu. Nikdy si na nic nestěžovala. Celý život se starala o druhé. Byla tak skvělá, že si mohla dovolit otevřeně „milovat“ Klause a přesto ji všichni kolem měli rádi. Použité fotografie vznikaly delší dobu, koneckonců babička s rakovinou bojovala sedm let, a tak nečekejte žádný šok ze smrti, i když se plátna tématu okamžiku smrti úzce dotýkají. Jde spíš o klidné přemítání, vzpomínání. Plátna vznikla v bytě po babičce, kde už rok bydlím obklopen předměty, které používala a teď je používám já. Rád na ni vzpomínám“.

KAMILA BERNDORFFOVÁ fotografka, publicistka, cestovatelka, původně knihovnice. Žije v Blatné a od roku 98 tráví zimu v Indii, která je jejím hlavním životním tématem. Nejraději fotografuje dělníky, vdovy, vesničany, ortodoxní věřící... Pravidelně vystavuje především černobílý dokument. Zatím posledním výrazným oceněním bylo 3. místo v soutěži Czech Press Photo v roce 2007. Vedle dokumentu se věnuje i rodinnému tématu. 5 let fotografuje své neteře...

Arletiny barevné sny

Dosud nedokončený cyklus Arletiny barevné sny začala autorka fotografovat v roce 2003. Vychází ze snového holčičího světa kam se vrací prostřednictvím svých vlastních neteří ARLETY a Magdaleny Beaty. Součástí „snů“ je malebná krajina okolí obce Paštiky u Blatné, kde vyrůstala nejen sama fotografka, ale i obě modelky. Scény, kostýmy i barevné, otevřeně přiznané počítačové úpravy vznikají ve vzájemné spolupráci autorky a děvčátek.

PETR MACHÁČEK Citace autora: „Narodil jsem se. Žiju. Fotím. Studuju. Umřu. Takhle to mělo zůstat, ale prý chtějí něco o mně. Což těchto pět řádků o mně dostatečně nevypráví? Pokud tedy ne, vězte, že mě vzali na Katedru fotografie FAMU. Nedostal jsem se tam, vzali mě. Tím pádem je fotografický úděl můj (a mých spolužáků, pochopitelně) o mnoho jiný než úděl veškeré ostatní laické fotografické veřejnosti. Já musím fotit, aby mě nevyhodili ze školy, všichni ostatní fotí, protože chtějí. A fotí si to, co chtějí. Musím fotit vše. Technické fotografie, zátěže, reportáž, krajinu, portréty v ateliéru i dokumentární, vyváženou a dynamickou kompozici, prostě všechno. Zadáni se ti nelíbí? Tak si ho změň. Ale u zkoušky si to musíš obhájit... A tak se stále snažím fotit tak, aby se to líbilo mně samotnému. Nevím sice proč, ale víc mi zatím sedí černobílý proces. Většinou totiž netuším, proč je tady tohle a támhle tondlentonc, na to se mě ani neptejte. Prostě to tak je. Lepší tedy nepočítat stovky a tisíce korun, které protekly vývojnicí, lepší nepočítat dny a týdny, strávené s tichým milým soupeřem zvětšovákem. Tiše a trpělivě přede světlo podle mých pokynů. Lepší je tedy vytáhnout ze tmy a podivných kapalin na světlo světa obrázky, které tam vznikly, a ejhle, ono se to líbí i některému z pánů profesorů! A ejhle, ono se to prý líbí i někomu jinému! A ejhle, ono to prý i něco říká...“

ROMAN VONDROUŠ Původem z Pardubic, v současné době žije a pracuje v Praze. Fotografií se vážněji zabývá cca od roku 2000, kdy se věnuje především sportovní reportáži. Té je z velké části věrný dodnes. Vrcholem jeho fotografické tvorby byly tak nedávné Olympijské hry v čínském Pekingu, na něž byl vyslán jako jediný fotoreportér České tiskové kanceláře,

pro níž pracuje od roku 2006. A právě především se sportovními cykly se několikrát umístil v české novinářské soutěži Czech Press Photo. V letošním roce obsadil ve světovém salonu Trineberg Super Circuit 3. místo v kategorii Human Relations. Od roku 2005 studuje Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě.

Ženy v architektuře

Vystavený soubor Ženy v architektuře je ukázkou volné tvorby autora a představuje nahodilé, ale v některých případech i stylizované kompozice žen v městské architektuře a je založen především na skladebně působivých barevných kompozicích. Jelikož projekt není zatím dokončen, jeho finální uspořádání bude v celkové komplexnější formě než je prezentovaná část.

V rámci výstavy **BLATENSKÁ ŽENA** je představeno několik současných žijících autorů, kteří nabídli ukázky své tvorby, v níž se věnují zachycení ženy v Blatné a blízkém okolí. Vedle toho jsou vystaveny fotografie z archivu muzea dokumentující život žen na Blatensku v průběhu minulých desetiletí, které mají již svoji historickou hodnotu. Příkladem mohou být fotografie z již neexistujících socialistických podniků či nacvičování žen na spartakiádu.

Autoři v rámci výstavy Blatenská žena: Pavel Hanzlík, Jaroslav Kortus, Luboš Švejda, Matouš Vinš, Jiří Vrbský, Zdeněk Berndorff a další, archiv Městského muzea v Blatné.

Katalog vychází u příležitosti 3. ročníku Blatenského fotofestivalu,
který se koná ve dnech 26.-28.9.2008 v Blatné.

Fotografie © autoři

Fotografie na titulní straně: Dzmitry Kruhlou

Texty za využití podkladů autorů sestavil: Pavel Štěřba

Grafická úprava a zpracování katalogu: Zdeňka Zítová

Tisk katalogu: Antonín Popadič AP tiskárna Písek

3. ročník Blatenského fotofestivalu se koná pod záštitou člena Rady Jihočeského kraje
pana Ing. Pavla Pavla.

Třetí ročník Blatenského fotofestivalu je realizován v rámci vybraných akcí grantové politiky Jihočeského kraje.

**Pořadatelé fotofestivalu: Fotoklub KAMFO Blatná, Městské muzeum Blatná, Městský úřad Blatná – oddělení kultury.
Děkujeme všem sponzorům a partnerům: Jihočeský kraj, Město Blatná, Zámek Blatná, MBM Milan Žíla, MAKO Blatná,
Blatenská ryba, s. r. o., Blatenské listy.**